

NEZÁLEŽÍ NA TOM, ŽE VŮL JE VŮL, CHYBA JE, DĚLÁ-LI SE Z NĚHO LEV (Karel Čapek)

ČÍSLO 38* ROČNÍK V* 12. 12. 2012* (ČAS 1 – ročník XVI* Kurýr ročník VII)

Internetový nezávislý list podporující svobodné myšlení, podnikání a vytváření občanské společnosti především v oblasti ASKIBURGIONU.

Ve druhém století našeho letopočtu žil v Alexandrii slavný astronom a zeměpisec Klaudios Ptolemaios. Podle vyprávění obchodníků a vojáků kreslil mapy vzdálených zemí. Velké pohoří na severu země, v níž podle něj žil velký národ Boiochaimů, označil jako Askiburgion. Přiložíte-li Ptolemaiovu mapu na mapu dnešní, pod Askiburgionem naleznete Nízký a Hrubý Jeseník, část Slezska i střední Moravy. I mezi tvůrci tohoto listu naleznete nejednoho učeného Boiochaima. Na sklonku 19. století si příznivci strany realistické, sdružení kolem T. G. Masaryka uvědomili, že potřebné změny společenské vyžadují více informačních zdrojů. A tak vznikl v roce 1866 list ČAS, od počátku redigovaný Janem Herbenem. V roce 1990 si vydavatelé tohoto listu vypůjčili název i původní grafickou podobu hlavičky a vydávali až do roku 2005 list ČAS v tištěné podobě. A pochopitelně v duchu názorů původní České strany lidové (realistické). Ten pak na několik let, od 3. 2. 2005 do 21. 8. 2008 nahradil internetový deník Bruntálský Kurýr. Tento internetový, dle potřeby i tištěný list ČAS je tedy pokračováním obou zmíněných periodik a měl by v této podobě vydržet co nejdéle. Což bude i dílem vás, čtenářů.

Vydává: **občanské sdružení Vlastenecký poutník**, Čeladná 711, 739 12 Čeladná, v nakladatelství Moravská expedice®.

Redakce: petr.anderle@tiscali.cz; vpoutnik@tiscali.cz +420 724 100 646. Odpovědný redaktor: Petr Andrlé. Každé vydání najdete také na www.hbl.cz; www.marianka.eu. Objednávky: e-mail s předmětem ČAS* Registrace MK ČR ze dne 22. 3. 2001 evidenční číslo MK ČR E 11 345

Středa 12. prosince: Panna Marie Guadalupská

ZÁHADA OBRAZU, KTEROU NEUMÍ SOUČASNÁ VĚDA VYSVĚTLIT

Zjevení Panny Marie v Guadalupe

Zjevení Panny Marie v Guadalupe je známé zjevení ve střední Americe v mexickém Guadalupe v 16. století, které výrazně pomohlo evangelizaci kontinentu a při kterém vznikl zázračný obraz Panny Marie Guadalupské.

22. dubna 1519 přistál u města Veracruz Hernán Cortés a s 500 vojáky, 14 děly a pomocnými indiánskými sbory započal dobývání Aztécké říše s jejími tehdejšími 8 milióny obyvatel. Po dvou letech urputných a velmi krvavých bojů se Aztékové Španělům podrobili. Tím se zhroutil nejen jejich dobře zorganizovaný svět, ale i cyklus rituů, při kterém bylo ročně obětováno 20 tisíc lidí. Cortés přišel s úmyslem vyhladit starou modloslužbu a podporovat šíření katolické víry. V jeho doprovodu byli ovšem jen dva kněží a teprve v roce 1523 přišli první tři františkáni z Gentu. O rok později přibýlo dalších 12 a v roce 1526 přišla na misie první skupina dominikánů. Jejich prvními učiteli neznámé domorodé řeči Aztéků byly indiánské děti, které rychle pochopily posunčinu a pak pomáhaly jako katecheti ve svých rodinách a vesnicích. Těžké škody misijnímu dílu zasazovali vysoce postavení španělští úředníci počínaje Nuňou de Guzmánem, kteří v rozporu s císařovými instrukcemi nakládali s indiány pro osobní obohacení jako s otroky. Změna nastala teprve, když do Mexika přišel první Římem jmenovaný biskup Fray Juan de Zumárraga. Tím byl udělán důležitý krok pro zdar misijního díla a to, že křesťanství zde zapustilo velmi rychle své kořeny vděčí Mexiko událostem v Guadalupe, které se datují od 12. prosince 1531.

V prosinci roku 1531 šel padesátisedmiletý prostý indián Juan Diego Cuauhtlatoatzin ze své vesnice Tlpetlác do města Mexika na mši a k výuce katechismu. Počínalo se teprve jitro, když došel k úpatí kopce Tepeyac. Z vrcholu kopce uslyšel zpěv, který zněl jako by to zpívalo množství nádherných ptáků. Zastavil se a upřel zrak k vrcholku kopce, ve směru

kde se objevuje vycházející slunce. A když zpěv ustal a vše zmlklo, uslyšel, že ho někdo z vrcholu volá. Vyšel tedy na kopec a na vrcholku spatřil stát vznešenou Paní, která jej zvala, aby přistoupil blíže. Dívka indiánského vzezření a tmavé pleti se představila jako Svatá Maria, vždy Panna, Matka Boží a požádala ho, aby vyřídil biskupovi, že jí má na tomto místě postavit kostel, aby zde mohla ukázat svůj soucit, dobrotu a pomoc. Biskup ovšem historice od příslušníka méněcenného národa nevěřil. Panna Maria poslala Juana Diega k biskupovi ještě jednou, a tu biskup řekl, že aby uvěřil potřebuje nějaké viditelné znamení. V dalším zjevení na úpatí kopce poslala Panna Maria Juana Diega na vrcholek, na místo kde se mu poprvé zjevila, natrhat růže. Ačkoliv byl prosinec a mrzlo a na zmíněném kopci rostly jen kaktusy, našel Juan Diego zmíněné místo porostlé kvetoucími růžemi, a tak jich natrhal tolik, kolik se mu vešlo do jeho pláště, indiánské tilmy. A když je pak před biskupem vysypal na podlahu, vytvořil se na vnitřní straně pláště před užaslými svědky obraz Panny Marie Guadalupské. Biskup byl okamžitě přesvědčen a na místě zjevení dal postavit kostel.

Na žádost Panny Marie bylo toto místo nazváno Guadalupe. Toto jméno nemá nic společného se španělštinou a je možné odvodit je z aztéckého slova "Coatlaxôpeuh", které znamená "rozšlápla jsem hada".

Plášť Juana Diega s obrazem Madony z agávodové látky ze 16. století, který se měl nejpozději po 40ti letech rozpadnout, je naprosto zachovalý. Obraz na něm nenese žádné stopy tahů štětce, je barevný a svěží, ale barviva se nedaří identifikovat, nepodobají se ničemu, co se v malířské technice používá. Barvy podobně jako perleť mění svůj odstín podle toho z jaké vzdálenosti a pod jakým úhlem obraz pozorujeme. Technika zobrazení v leccems připomíná obraz na turínském plátně. Kresba je zde pouze na povrchu, nevpitá dovnitř.

V roce 1951 obraz fotografoval jeden fotograf z Mexika a přitom také udělal zvětšeninu tváře. Při sledování lupou si všiml v očích pupilách obrysů tváře. Biskupem následně sestavená komise zjistila, že se jedná se vši určitostí o Juana Diega, jehož dobový portrét se

zachoval. A to je umístěno v oku o velikosti špendlíkové hlavičky. Zajímavé je, že se obraz zrcadlí na pupile, když na ni dopadá světlo, obdobně jako u živých lidí, fotografie tuto vlastnost nemají. Oči na obraze se proto do určité míry chovají jako oči živého člověka. Obraz v očích má dokonce sférické zkreslení, jaké musí mít, když se zobrazuje na kulové ploše. Výzkum v roce 1962 za použití dokonalejší techniky a většího zvětšení pak odhalil v očích Panny Marie ještě další postavy. Obraz je tak perfektní, že je možno identifikovat celou situaci. Jedna postava se dívá na Juana, druhá se mu dívá přes rameno. Ve druhé postavě byl rovněž podle dobového obrazu identifikován překladatel Juan Gonzales, který tenkrát stál vedle Juana Diega. Třetí postava je nezřetelná, ale zřejmě to bude světicí biskup Ramirez y Fuenleal, který byl při audienci také přítomen. Uvědomíme-li si, že obraz vznikl při audienci Juana Diega před biskupem Zumárragou, vyplyne nám z toho, že zobrazuje scénu při vysypání květů z pláště. Protože se scéna zobrazuje v oku Panny Marie, ozřejmuje se nám nejen, že byla vzniku obrazu přítomná, ale také, že stála vedle biskupa Zumarragy, aniž ji ovšem kdokoli viděl. Plášť se pak zachoval jako inverzní barevný film ve fotoaparátu a neviditelnou Madonu zachytil. Tento závěr podpořil i zástupce firmy Kodak v Mexiku, který v roce 1963 prohlásil, že obraz na plášti se svou podstatou mnohem více podobá fotografii než namalovanému obrazu.

Po tomto zjištění byl proveden vědecký výzkum pláště profesory z univerzity na Floridě. V roce 1979 dospěla komise k závěru, že obraz na plášti z roku 1531 není možno vědecky vysvětlit. Infračervené zkoušky prováděné fyzikem Philipem Callahanem z NASA potvrdily, že na obraze neexistuje podmalba ani podklad. Na obraze není také ochranná laková vrstva. Bez podkladu by se plášť musel už před staletími rozpadnout a bez ochranné vrchní vrstvy by se už obraz musel dávno zničit, protože byl vystavován velmi dlouho kouři svíček, dotekům zbožných poutníků a dalším znečištěním. Obraz si přesto zachoval svoji původní svěžest. Je dokonce vytvořen tak, že využívá hrubý vzor tkaniny k docílení prostorové hloubky obličeje. (Z Wikipedie)

... A JEŠTĚ JEDNOU VĚDCI

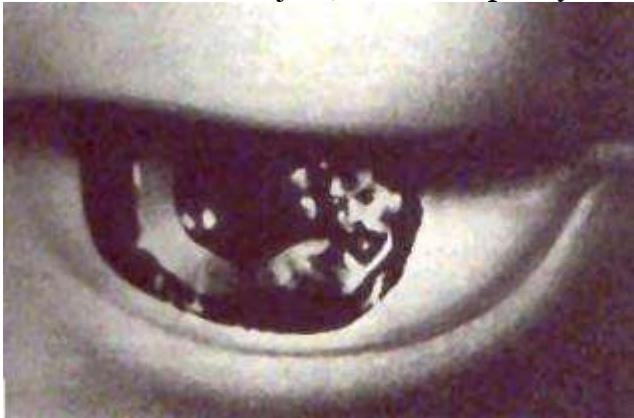
Obraz Panny Marie – je znám po celém světě. Je 142 cm vysoký a sama postava Panny Marie je 122 cm. Obličej je mírně skloněn a pootočen, jakoby se dívala na prosebníky. V posledních letech byl obraz podroben řadě výzkumů vědeckých odborníků. Jejich nálezy jsou senzační a závěr je jednoznačný. **Zázrak Mariin, zcela neuvěřitelné skutečnosti, přesahující možnosti lidské techniky provedení obrazu.** Zkoumali experti jako je člen vědecké skupiny laboratoří NASA Prof. Philips Callahan, Dr. Richard Kuhn. (nositel Nobelovy ceny za chemii) Je zde celá řada vědců a odborníků, kteří provedli analýzu. Jejich závěry jsou následující:

1. Obraz se do dnešního dne nerozpadl, i když tilma, ze které je zhotoven je z materiálu, je to hrubý produkt z agáve, z rostliny vláken Maguey. Tilma má životnost nanejvýš dvacet roků. (Pavel Mráček OP uvádí v knize **Zjevení Panny Marie v Mexiku**, že když si uvědomíme, že obraz vnikl v okamžiku, kdy indián před biskupem otevřel tilmu, pak tam byla scéna, která je zde zachycena. Plášť se z neznámých důvodů zachoval jako inverzní barevný film ve fotoaparátu a neviditelnou madonu zachytil. Tento závěr podpořil i zástupce firmy Kodak v Mexiku, který v roce 1963 prohlásil, že obraz se na plášti se svou podstatou mnohem více podobá **fotografii** než namalovanému obrazu.) **Profesor Callahan** považuje za nemožné, aby si nějaký malíř vybral za podklad pro malbu z takového hrubého materiálu jako je tilma. Malíři vytváří podklad z klišu nebo jiných látek. Zde tomu tak není. Dále udržení látky a barev na ní je po tak dlouhou dobu v tak dobrém stavu naprosto nevysvětlitelné.

2. Technika „malby“ je podivuhodná. Na látce nejsou nasvícením zjištěny žádné předběžné kresby, jak to činí mistři. Obraz je zhotovený přímo a bez oprav. Nejsou zde žádné tahy štětcem. Technika kladení barev je v dějinách malířství neznámá. Na obraze není barvivo

rostlinné, živočišného nerostného původu. Celý známý vědecký svět takovýto systém barvení nezná. Barvy jsou stále živé.

3. **Američan Coley Taylor** uvádí: „Když obraz pozorujete z blízka, těžko se dají hvězdy na plášti pozorovat, když z dálky, jsou to zářící hvězdy. Při pozorování z blízka má oděv zelenomodrou barvu, z daleka je tmavomodrý. Růžová barva šatů pozorována z blízka je bledá, z daleka je sytě růžová. Když se na obraz díváte z blízka, má normální velikost, když se od obrazu vzdalujete, obraz se opticky zvětšuje.

4. Nejpodivuhodnější je oko. Známy oční specialista **de Tria Laugoignet** zkoumal oko silným oftalmoskopem a zjistil, že se na něm objevuje obraz postavy člověka. To bylo důvodem prozkoumat duhovku pomocí moderní techniky. Používá se při studiu fotografií pořízených z umělých družic. Tento výzkum provedl Ing. Tonsman. Při digitalizaci obrazu rozdělil fotografii na plošky 1 m² a zvětšit 2500krát. To znamená 2500 světelných bodů. V zorničce P. Marie můžeme vidět sedícího indiána s dlouhými

vlasý. Vedle něho sedí starší plešatý člověk, s bílou bradou, s baskickými rysy, z oka mu padá slza. V této postavě identifikovali španělského biskupa. Vedle něho je vidět mladšího muže, o kterém lze předpokládat, že je to Juan Gonzales, biskupův tlumočník a sekretář. Uprostřed je člověk v mužném věku s bradou a fousy. Je obrácen směrem k sedícímu biskupovi. Je to indián **Juan Diego** ve chvíli, když otvírá svoji tilmu, ve které donesl biskupovi červené růže. Je vidět i černošku s kučeravými vlasy, muže a ženu i děti. Obrázek v oku je sestavený tak, že čím byly podstavy blíže k oku, tím jsou větší, a čím byly dále, tím jsou menší. V oku je vidět 12 osob. Laboratorním výzkumem se zjistilo, že se oko chová jako živé. (V lidském oku se vytvářejí 3 obrazy, tzv. Purking-Samsonův zákon.) **Dr. Lavoignet** zjistil, že když světlo oftalmoskopu dopadne na zorničku oka Panny Marie, zornička se v difúzním světle rozsvítí a vzbudí dojem dutého reliéfu. Tento reflex není možné docílit na rovné ploše a zvláště ne na nepřehledné ploše. **Dr. Javier Torroella Bueno** zjistil, že obrysy bradatého muže se reflektují nejenom na nosní straně pravého oka, ale také na spánkové straně levého oka.

Roztáhnutí reflektovaných obrazů je přesně podle zákonů zakřivení rohovky. **Dr. Wahiling** : Rohovka působí jako konvexní vyduuté zrcadlo. Doposud se nikdy nepodařilo vytvořit přesnou reprodukci obrazu ani štetcem, ani kamerou. Kopie nemohou zopakovat tajemnou hru barev. **Prof. Callahan**: „Je pozoruhodné, když jeden vědec něco takového říká. Sám za sebe musím říci, že originální obraz je zázrak.“ Podle úsudku odborníků tato miniaturní malba v zorničce je naprosto nevysvětlitelná, protože namalovat takovou miniaturu je lidsky nemožné. Je to jednoduše laboratorně, experimentálně, vědecky zjištěný a dokázaný zázrak Panny Marie.

Tikot Ježíšova srdce on line:

Na originálu zázračného obrazu má Panna Maria na svém lůně sedm pásků, které dokázali Aztékové vysvětlit: „Tato žena je v pozhnaném stavu.“ Aby se to potvrdilo, prosili věřící v roce 1991 Konferenci biskupů Mexika, aby dali na obraze udělat fonogram, pomocné vyšetření před porodem, pomocí kterého se dá zachytit tlukot srdce ještě nenarozeného dítěte. V roce 1995 udělal tedy **Mario Rojas**, profesor papežské university v Mexiku vyšetření a zjistil neuvěřitelný jev: na obraze bylo v části lůna P. Marie zřetelně slyšet údery srdce. K tomu ukázaly videozáběry režiséra Johna Birda na tom samém místě pohyby, jaké bývají u ženy v posledním měsíci těhotenství. Po tomto revolučním objevu znovu prozkoumal obraz známý **gynekolog Dr. Carlos Fernandez de Castillo**. Znovu potvrdil už existující nález. **A včil mudrujte.**

Výstava betlémů

v Nedělní škole řemesel ve Stránském
15. - 30. prosince

Zahájení 15. 12. v 17h - živý betlém a prohlídka betlémské stáje
(ovce, koně, kráva, jalovice a tele)

Seznámení s vánočními zvyky proběhne v teple u pece.

Výstava betlémů z nejrůznějších materiálů. Sbíрка více než třiceti
betlémů. Otevřeno každý den od 14h do 19h
(večer se můžete zapojit do krmení zvířat a dojení krávy)

SRDEČNĚ ZVE OBČANSKÉ SDRUŽENÍ STRÁNSKÉ

Jasnozřivě předpověděl budoucnost:

Nikdy nepovedu válku proti Rusku. Obětují všechno, aby k ní nedošlo, protože tato válka by skončila buď svržením Romanovců nebo Habsburků - anebo možná i svržením obou dynastií

Příští úterý si připomeneme narození osobnosti, na kterou se neprávem

zapomíná. Rakouský,

uherský a český

korunní princ

František

Ferdinand Karel

Ludvík Josef

Maria

Habsburko-

Lotrinský

Rakouský - d'Este.

Narozen 18. prosince

1863. Vlevo

arcivévoda František

Ferdinand d'Este a

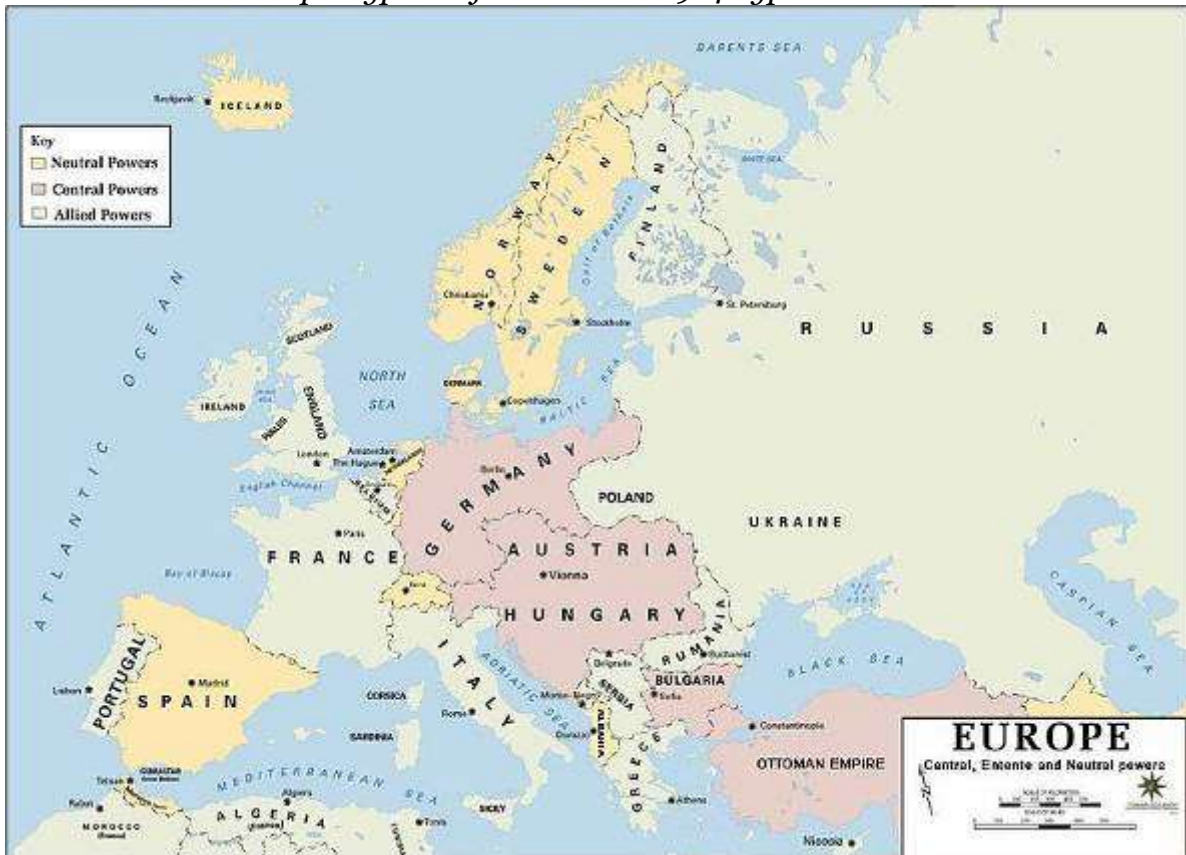
vévodkyně Žofie z

Hohenbergu (rozená

hraběnka Chotková)

se svými dětmi. Vpravo krví potřísněná uniforma následníkova. Tu měl na sobě ve chvíli, kdy střílel Gavrilo Princip. Historie pochopitelně nezná žádné kdyby. Ale někdy se nám ho chce říci. Zejména při této příležitosti, když víme, jaké měl český korunní princ názory na to, jak by také mohla vypadat Evropa. Kdyby tedy k tomuto atentátu nedošlo, mohla Evropa vypadat jinak. V roce 1914 vypadala takto:

Víte, jaké si dát víno o Vánocích? Čím si připít na Silvestra? Naše obchody jsou zaplaveny značným množstvím vín. Těžko se v nich lze orientovat. Protože moravská vína tradičně prezentují kvalitu, stačí, když použijete jako vodítko tabulku vítězných vín na konci tohoto textu.

Moravští vinaři sklízeli úspěchy na mezinárodní soutěži Terravino v Izraeli

Jeruzalém, 11. prosince 2012 – Ryzlink vlašský, ledové víno Mikrosvínu Mikulov se stalo absolutním vítězem mezinárodní vinařské soutěže Terravino v Izraeli. Na poslední letošní soutěži konané pod patronátem Mezinárodní organizace pro víno a vinohradnictví (OIV) se dařilo i dalším moravským vinařům. Celkem si zástupci České republiky odvezli čtyři velké zlaté medaile, 11 zlatých a 16 stříbrných, uvedl partner soutěže pro střední Evropu a jeden z hodnotitelů Luboš Bárta.

„Skvělý úspěch vynikajícího vína z oblíbené země, osobní přítomnost velvyslance, který se

ten den vrátil z Prahy, kam doprovázel ministerského předsedu Benjamina Netanyahu, a jeho krátký projev vyvolaly ovace ve stoje," komentoval atmosféru galavečera v izraelském Jeruzalémě Bárta.

Do soutěže putovalo z České republiky 100 vzorků, což byl z

celkových 500 přihlášených vín z 21 zemí opravdu dominantní počet. Dále byly nejvíce zastoupeny vína z domácího Izraele (212 vzorků), Argentiny (39), Austrálie (23) a Španělsko (18). Nižší počet vzorků rozhodně neznamenal nižší kvalitu – třicetiprocentní limit OIV pro udělení medailí se zastavil na hranici 87,2 bodu!

Moravští vinaři získali čtyři ze třinácti udělených Velkých zlatých medailí, stejně jako producenti z Izraele a Španělska. Všechna oceněná vína jsou vysoce sladká. Vedle již zmíněného mezinárodního šampióna a současně držitele ceny Národního šampióna České republiky (Best of Nation) a vítěze kategorie 105, ledového Ryzlinku vlašského z Mikrosvínu Mikulov 2001 (152,2 gramy zbytkového cukru), se jejich držitelé stali Helena Glosová z Moravské Nové Vsi za Chardonnay Výběr z cibéb 2008 (217,5 gramů), Vinařství Maláník-Osička, s.r.o. z Mikulčic za Veltlínské zelené 2008, ledové víno (145,8 gramu) a Vinařství Štěpán Maňák ze Žádovic za Sauvignon 2011 slámové víno (235,7 gramů).

V sedmileté historii soutěže si již počtvrté, a potřetí v řadě, odneslo nejvyšší ocenění moravské vinařství. Mikrosvín navázal na triumfy Vinselektu Michlovský, vinařství Štěpán Maňák a Vinařství Čech. Účast českých vinařství na Terravinu byla podpořena Vinařským fondem, odesílalo je Národní vinařské centrum ve Valticích

foto výše: Terravino Czech Champion – zleva mezinárodní ředitel soutěže Moises Spak, s hlavní cenou velvyslanec Tomáš Pojar a Luboš Bárta, technický ředitel soutěže Haim Gan. Autor: Iva Kovářiková

OCENĚNÁ VÍNA V SOUTĚŽI TERRAVINO 2012 V IZRAELI:

Vinařství Volařík	106	U Venuše – Pálava, Výběr z bobulí	Gold
Vinařství Volařík	108	Ryzlink Vlašský, Ledové víno 2010	Gold
Sonberk a.s. Popice	107	Sonberk Pálava, Výběr z hroznů 2011	Gold
Vinařství Čech	107	Cabernet Sauvignon ledové 2011	Gold
Vinařství Štěpán Maňák	107	Pálava Výběr z bobulí 2011	Gold
Vinařství Libal	104	Muškat moravský, pozdní sběr 2011	Gold
Vinné Sklepy Valtice	105	Chateau Valtice Rulandské bílé, 2011 Výběr z cibéb	Gold
Vinselekt Michlovský	105	Michlovský Pálava, Výběr z hroznů 2009	Gold
Zámecké Vinařství Bzenec	103	Ryzlink Rýnský, Pozdní Sběr 2011	Gold
Znovín Znojmo	103	Tramín Červený, výběr z hroznů šarže 1073	Gold
Znovín Znojmo	104	Tramín Červený 2010 ledové víno batch 0062	Gold
BM vinařství	103	Rulandské šedé, Výběr z bobulí 2011	Silver
Bohemia Sekt	104	Bohemia Sekt Prestige Demi Sec 2009	Silver
Gotberg	106	Gotberg Tramín Červený - Výběr z hroznů	Silver
Vinařství Volařík	105	Ořechová Hora – Ryzlink Vlašský, Pozdní sběr	Silver
Kolby	103	Sauvignon, Výběr z hroznů 2008	Silver
Livi	105	Sauvignon, Výběr z hroznů 2011	Silver
Sonberk a.s. Popice	107	Sonberk Pálava Pozdní Sběr 2011	Silver
Vinařství Mikrosvín Mikulov	103	Muškat Moravský, Pozdní sběr 2011	Silver
Vinařství Štěpán Maňák	105	Pálava, Výběr z hroznů 2011	Silver
Vinařství Libal	104	Rulandské šedé, Výběr z hroznů 2011	Silver
Vinařství U Kapličky	106	Muškat Moravský, Pozdní Sběr 2011	Silver
Vinařství U Kapličky	106	Ryzlink Rýnský, Pozdní Sběr 2011	Silver
Vinné sklepy Lechovice	103	Lechovice Cabernet Sauvignon Ice Wine 2007	Silver
Vinné sklepy Lechovice	103	Lechovice Cabernet Sauvignon Ice Wine 2010	Silver
Vinné sklepy Valtice	106	Chateau Valtice Frankovka, Vyber z hroznu 2009	Silver
Vinselekt Michlovský	104	Michlovský Aurelius, Výběr z hroznů 2009	Silver

(Zdroj: Brněnské listy)

Znovu se obracíme na lidi dobré vůle s žádostí o pomoc

šlechtná nabídka doktorky Marion Kotrba

V loňském roce jsme slavnostně vysvětili Kapli Cesty česko – německého porozumění. Díky podpoře mnoha příznivců porozumění se podařilo získat podstatnou část prostředků na její vybudování. Pomohli především jednotlivci, kolektivy, obce, organizace z České republiky a z Německa. Zejména pak Česko – německý fond budoucnosti; Ackermann-Gemainde e. V. Mnichov, Rotary cluby; dále pak také iniciátor výstavby dr. Walter Kotrba z Erlangenu a desítky dalších. V současné době se v kapli slouží mše dle potřeby a zájmu a je předmětem zájmu mnoha turistů a návštěvníků Nízkého Jeseníku. Vyšly dvě publikace o kapli, které nám jako dar vytiskl pan René Daubner, majitel tiskárny APRO v Bruntále. Díky pochopení

několika našich přátel, kteří nám zapůjčili potřebný obnos na úhradu zbylých faktur, je kaple bez dluhů. Avšak stále ještě potřebujeme uhradit uvedené půjčky. Z Německa se ozvala dcera dr. Waltera Kotrby, paní dr. Marion Kotrba s velice ušlechtilou nabídkou. Každý peněžní dar, který získáme prokazatelně ve prospěch kaple do konce roku 2012, ona dalším svým darem zdvojnásobí, byť již sama na kapli přispěla. Pochopitelně pouze do určité výše, ale je velice reálné celou pomoc letos uzavřít. Proto se obracíme na všechny ty, kdož by jakoukoli částkou mohli pomoci, nechť tak učiní na číslo účtu 184 610 83 19/ 0800 se stále stejným variabilním symbolem 25062011. Uvnitř kaple je vystavena listina se všemi jmény dárců, která bude v lednu 2013 doplněna. První vlašťovka je již tady – 13. listopadu jsme obdrželi 300 EURO od obce Kendorf z Německa. Takže děkujeme.

(Na snímku nahoře dr. Marion Kotrba uvnitř kaple v loňském roce)

Opozici neumí levice vůbec, o pravici nemluvě

Petr Andrlé

Levice se zpravidla prezentuje jako ochránkyně lidí sociálně slabých a dále jako zastánkyně širokých lidových vrstev, které chudnou díky kořistnické politice současné pravice. Její rétorika je poměrně jednoduchá. Dejte nám hlasy a my vás těch zlých zbavíme. Dojde-li na konkrétní program, ten levice bohužel v konkrétní podobě nemá. Ona klišé, *chceme, abyste se měli lépe a žili důstojně*, jsou bohužel pouhou lákavou a hezkou frází. Co tedy v činnosti levice schází? Používám termín levice obecně, každý konec konců ví, kdo všechno za ni vystupuje. Kdo lidem sociálně slabým skutečně ubližuje, není ani tak vláda, jako například třeba lichváři. Těchto zpráv podobného druhu čteme v poslední době docela dost. Cituji:

Oběťmi dluhů vzniklých z lichvářských půjček, pokut a následných exekucí se stávají i desítky lidí s částečným omezením k právním úkonům, nebo i zcela nesvéprávných. Pacient léčebny jel bez lístku. Opatrovník o pokutě nevěděl. V kauze, která vyvrcholila letos v létě, dopravní podnik vymáhal spolu s exekutorem po nesvéprávném mladíkovi z psychiatrické léčebny uhrazení jízdy načerno a pokutu. Nakonec musel opatrovník zaplatit, i když částka časem narostla na bezmála osmdesát tisíc korun. Naštěstí měl nesvéprávný mladík tuto sumu prostřednictvím svého opatrovníka z čeho uhradit – a to z peněz z prodeje bytu po zemřelé matce. V bytě totiž muž nebydlel, neboť střechu nad hlavou má trvale v léčebně. Další dluhovou pastí jsou lichvářské půjčky. Nesvéprávní lidé, kterých u nás pod dohledem opatrovníka žije kolem třiceti tisíc, mají sice „papíry na hlavu“, a tedy třeba smlouva o půjčce je ve svém důsledku neplatná, jenže na to musí opatrovník postiženého u soudu včas poukázat, aby zarazil případnou exekuci. A má to ještě další háček. I hranice pěti tisíc korun, po kterou se mohou mnozí nesvéprávní rozhodovat, však u lichvářských půjček stačí k tomu, aby tyto osoby zcela zničila. Tyto půjčky jsou totiž na počátku právě v těchto malých částkách do pěti tisíc korun, ale různé právní figle je během krátké doby dokážou vyšponovat až na závazek kolem čtyřiceti tisíc s tím, že když se neuhradí, přijde nesvéprávný dlužník třeba i o byt.

Pochopitelně, že každý je strůjcem svého štěstí, ale tam kde má zelenou rafinovaný, či přímo ďábelský systém, počítající s přirozenou důvěřivostí seniorů, jako jsou například prodejní výlety, tam by se mělo lidem pomoci. Bohužel jsem neslyšel, ani nečetl, že by některá z levicových stran v posledních letech využila svého postavení v parlamentních komorách k tomu, aby navrhla a prosadila účinný a jednoznačný zákon o lichvě, který mělo již před více než sto lety Rakousko – Uhersko. A který mají vyspělé státy. Mám na mysli zákon jednoznačný s okamžitou citelnou sankcí. Mohl by mít pouze několik vět. Leč ani ty není schopna naše levice vyplodit.

Já vím, že Zákon o inkompatibilitě č. 144/1924 Sb., který přijalo v červnu 1924 naše Národní shromáždění, mnoho pozitiv nepřinesl, neboť nebyl dokonalý, zejména pokud se

rozsahu a sankcí týče. Ale od té doby jsme se snad poučili (?). Bohužel nikoli, nevím kolik našich poslanců by bylo schopno vysvětlit ihned z plezíru, o co vlastně šlo. A vysvětlit ihned a dokonale, co to vlastně ta inkompatibilita je, by asi také neuměli.

A kdyby jim někdo položil otázku, kdo to byl a co prosazoval *Charles de Secondat, Baron de Montesquieu* *Charles-Louis de Montesquieu Secondat*, *baron de La Brede et de Montesquieu*, nevím, nevím, jak by odpovídali. Natož aby třeba citovali z jeho knihy „*O duchu zákonů*“. A zde jsme u dalšího problému, jak by se dalo pomoci většině občanů tohoto státu.

Zásada inkompatibility odvozovaná od Montesquieovy teorie dělby moci, je základem nezávislosti výkonu veřejné moci. Dobře víme, že naše Ústava sice dovoluje, aby členové vlády byli současně poslanci nebo senátory. Také víme, že z právního hlediska a z hlediska dobrého fungování státu je tento stav neobhajitelný. Jsou tím, ať chceme či nechceme, do jisté míry narušovány základní zásady právního státu. Neplatí bohužel, aby poslanec, který složí slib člena vlády, automaticky pozbyl poslaneckého či senátorského mandátu. A tak současný stav umožňuje členům nejvyššího orgánu exekutivy členství v nejvyšším orgánu legislativy, což není prvek, který by byl s teorií dělby moci konformní. Nikoho z opozice nenapadlo potřebnou právní úpravu předložit, protože její absence se jim bude po vítězných volbách hodit. Čímž se v onom očekávání podílu na současném „mejdanu na dluh“ ničím neliší od kritizované koalice.

V Ústavě první republiky z roku 1920 bylo stanoveno, že žádný člen vlády nesmí být členem dozorcí rady či představenstva společností, které se „*zabývají činností výrobní*“. Ono by tohle mělo platit i pro všechny vlády, tedy i pro vlády krajské. Abychom mohli hovořit o dělbě moci, musí být splněny další esenciální požadavky této teorie, a to právě neslučitelnost funkcí těchto mocí v rukou jedné a téže fyzické osoby. Což znamená, že jako funkcionáři orgánů různých státních mocí nesmějí působit jedny a tytéž osoby. Je tedy s podivem, že ze strany opozice nikdo nepřišel s tímto zcela jednoduchým a mnohé problémy řešícím návrhem.

Domnívám se, že velmi jednoznačné uplatňování zásad inkompatibility, by pomohlo řešit mnohé problémy, které máme s korupcí a jinými morálními úlety. Navrhování potřebných zákonných úprav nijak nesouvisí s tím, že opozice slibuje „*ráj na zemi*“ až po pro ni úspěšných volbách. Takto činit může ihned a kdykoli. Pokud by její návrhy byly dokonale fundované, těžko by se proti nim mohla postavit vládnoucí pravice. A musela by je, byť se skřípěním zubů, přijmout.

Totéž platí pro období posledních dvaadvaceti let pro pravici, která by byla v opozici. Jenže u nás jsme si již zvykli na to, že opozice je zde od toho, aby neustále vykřikovala, co ti druzí dělají špatně. Nachytat ty druhé na hruškách tím, že přijdeme s něčím lepším, viditelně dokonalejším a prospěšnějším, je ovšem velice obtížné. Lepší je slibovat voličům, že „*až budeme vládnout my, budete se mít lépe*“.

Politickým odborníkům se omlouvám, za poněkud vulgární používání termínů pravice a levice. Víím, že u nás autentická pravice či autentická levice ještě nevznikly.

opět kola, ale čínská

Podívejte, jak efektivně dovedou využít obyčejné kolo. Zatímco my si na něm nanejvýš honíme triko, jim dokáže nahradit snad celý kamion

Dozvíme se zítra, kdo měl pravdu?

zajímavosti kolem volby nového prezidenta

Světlem hýbe lecos, třeba spor o přepočítávání hlasů prezidentských kandidátů. Tři se odvolali k soudu a soudní výnos o tom, zda ministerstvo vnitra postupovalo správně, by měl být vyneseno zítra.

Nám celkem do onoho sporu nic není, ale zajímavé je, že drtivá většina matematiků i nematematiků, příznivců i nepřiznivců „postižených“, poslanců i neposlanců, se vyjádřila v tom smyslu, že ministerstvo vnitra nepostupovalo správně. Dokonce ani vláda, složená, jak bývá v našich zemích zvykem, z těch nejschopnějších, nedošla při svém jednání k závěru, kterým by třeba své ministerstvo podržela.

Bude to tedy zajímavé, protože jak se ukazuje, meritum sporů je někde jinde. Paradoxně na to musel upozornit excelentní právník JUDr. Tomáš Sokol. Dne 9. prosince zveřejnil na webu aktuálně.cz. A protože jeho popis situace vzniklé rozhodnutím ministerstva vnitra je zcela ojedinělý, a pravděpodobně jediný správný, přetiskujeme tento jeho článek zveřejněný pod názvem „Matematici vyjí a volba jede dál (zatím)“. Je to i tak trochu pro náš všechny pomůcka ke zvýšení právní gramotnosti.

A nyní již předmětný článek. Čtete pozorně, případně dvakrát.

Spory, nebo spíše podle intenzity hádky o výklad zákona č. 278/2012 Sb. o volbě presidenta republiky, jsou sice urputné, ale z mého pohledu připomínají spíše pláč na cizím hrobě, než co jiného. Ne že by ten zákon nešlo napsat lépe, ale principiálně vzato se dá vyložit poměrně jednoduše. Pokud ovšem respektujeme, že jde o zákon a ne matematický příklad. Předtím, než budu pokračovat ale jedna technická poznámka pro čtenářové. Pokud se domníváte, že tento stát je absurdistán, jenž nemá na zeměkouli obdoby, případně, že tu kromě Vás všichni ostatní kradou, nečtete dál. Otevřete si nějaký erotický časopis, anebo si zkoušejte představit, jak v dobách, kdy tento stát ještě absurdistán nebyl a jeho západní hranice byla pevně chráněna proti německým, jakož i jinými imperialistům, obchází po ránu tehdejší pohraničník a dnešní náměstek hejtmana pro školství v Karlovarském kraji, soudruh Václav Sloup po oné hranici a služební pistolí střílí do hlavy kopečkáře, kteří se mu přes noc chytli do drátů.

Jedno nebo druhé, případně vhodně doplněné mechanickým drážděním, Vás zaručeně uspokojí víc než následující řádky. Jak jsem řekl, zákon, který má určit, jak se lid dobere prostřednictvím spravedlivé volby svého presidenta asi šlo napsat jinak. To lze říct prakticky o každém zákonu. Nevím samozřejmě, co všechno dalšího je namítáno těmi, kteří byli vyřazeni, a pochopitelně vůbec netuším, jak se s těmi námitkami, naloží Nejvyšší správní soud, případně soud Ústavní.

Nicméně, vezmu-li v úvahu námitku nejčastější a podívám se na ustanovení § 25, odstavec 5, zmíněného zákona, především se tu zcela srozumitelně píše, že „Ministerstvo vnitra ověří správnost údajů na peticích namátkově na náhodně vybraném vzorku údajů u 8 500 občanů podepsaných na každé petici. Zjistí-li nesprávné údaje u méně než 3 % podepsaných občanů, nezapočítá Ministerstvo vnitra tyto občany do celkového počtu občanů podepsaných na petici..“ Nic nejasného, vychází se z 8500 namátkovou vybraných podpisů. Jak patrně, zákon stanoví algoritmus dalšího postupu. Pro ten je

především zásadní test procentuální výše nesprávných údajů, u něhož kritická jsou 3%. A otázka zní, je nesprávných podpisů zjištěných ze vzorku 8 500 méně 3% nebo 3% a více? V případě odpovědi NE zůstane jen u výše zmíněného odpočtu. Odpověď ANO znamená, že kontrola Ministerstva vnitra pokračuje, tentokrát už podle odstavce 6 § 25 zmíněného zákona.

Ani tady podle mne text nepůsobí větší obtíže. Ministerstvo vnitra provede kontrolu u dalšího vzorku stejného rozsahu, tedy náhodně namátkově vybraných údajů u 8 500 občanů podepsaných na každé petici. Tady je ale stanoveno jiné kritérium, protože pro základ výpočtu vadných údajů v procentech je určující počet všech podpisů na petici. Pokud je u druhého kontrolního vzorku chybovost (počet nesprávných údajů) méně než 3 % občanů podepsaných na petici, ministerstvo zase pouze tyto chybné podpisy odečte, tedy nezapočítá do celkového počtu občanů podepsaných na petici. V tomto případě se neděje nic pozoruhodného a jen pro méně pozorné opakují. Zatímco v prvním případě se kontrolovalo 8500 podpisů a ty byly základem pro výpočet procenta podpisů s nesprávnými údaji, v druhém případě se kontroluje 8500 podpisů, ale základem pro výpočet podílu případných chybných podpisů není 8500 podpisů, ale všechny podpisy na petici.

Zásadní je ale, co se má dít, pokud chybovost ve druhém případně je rovna nebo převyšuje 3%.

Shora uvedeným postupem získalo ministerstvo vnitra dva údaje. Procentuální počet chybných údajů z 8 500 podpisů kontrolovaných v prvním kole a procentuální počet nesprávných údajů vypočtený ve vztahu ke všem podpisům na petici. Striktně matematicky vzato spolu oba údaje moc nesouvisí, každý vypovídá o nějaké jiné chybě, protože jedno je vyjádřením procentní chyby u 8500 zkoumaných podpisů, zatímco druhé vyjádřením procentní chyby vadných podpisů ve vztahu ke všem podpisům na petici. Ale to vůbec není důležité. Jak jsem řekl v úvodu, nejde o matematický příklad. Jde o to získat prostě dva údaje. Pokud tedy druhý kontrolní vzorek vykazuje chybovost u méně než 3 % občanů podepsaných na petici, „...nezapočítá- Ministerstvo vnitra občany z obou kontrolních vzorků do celkového počtu občanů podepsaných na petici.“ Jinými slovy odečte absolutní číslo – počty podpisů s vadnými údaji zjištěných při prvním ověření a absolutní číslo – počet podpisů s vadnými údaji zjištěných při druhé kontrole od celkového počtu občanů podepsaných na petici. Řekl bych, že potud je to křišťálovější než křišťál. Je další věcí, jestli po tomto odečtu zbude kandidátovi na petičních listinách alespoň 50 000 podpisů, ale v tom problém snad taky není. Neshody a občas i vášně vyvolává postup, který má zvolit ministerstvo vnitra v případě, že druhý kontrolní vzorek „...vykazuje chybovost u 3 % nebo více než 3 % občanů podepsaných na petici“. Tedy primárně má Ministerstvo vnitra k dispozici dvě čísla. Procentuální chybovost zjištěnou ze vzorku 8 500 podpisů a vypočtenou z tohoto počtu a číslo, ukazující chybovost zjištěnou ze vzorku dalších 8 500 podpisů, ale vypočtenou ve vztahu ke všem občanům podepsaným na petici.

Tahle dvě čísla sečte (a v této chvíli matematici a podobně postižení explodují) a výsledek v % vynásobí celkovým počtem podpisů, načež takto získaný počet občanů, který procentuálně odpovídá chybovosti v obou kontrolních vzorcích, odečte od celkového počtu podpisů na petiční listině. Důvodová zpráva k zákonu, která ale sama o sobě není interpretační pomůckou, k tomu jasně říká, že „...zjistí-li Ministerstvo vnitra, že druhý kontrolní vzorek vykazuje chybovost u více než 3 % občanů podepsaných na petici, odečte od celkového počtu podepsaných občanů na petici počet občanů, který procentuálně odpovídá chybovosti v obou kontrolních vzorcích (například bude-li chybovost u obou kontrolních vzorců takto zjištěná celkem 10 %, odečítá se 10 % občanů podepsaných na petici)“.

Tenhle postup ovšem do bílého žáru rozpaluje matematiky nebo ty, kteří do toho matematiku tahají. Rozčiluje je, že se, zjednodušeně řečeno, se sčítají hrušky s jablky. Někteří, zvláště zruční v kupeckých počtech, pak ještě spekulují o tom, co by se stalo, kdyby v prvním případě byla chybovost 100 % a v druhém případě 55 %, takže by celkem vyšlo 155 %, což je ovšem víc, než může fakticky být, považujeme-li celkový počet podpisů odevzdaných na petici za 100 %. Především je to úplně jedno. A taky to až takhle není možné. Pokud by totiž po první kontrole byla chybovost 100%, tedy by chybný údaj byl zjištěn u všech 8 500 kontrolovaných podpisů, chybovost u druhé kontroly při původním počtu například 68 500 podpisů může být maximálně a po zaokrouhlení jen na 12,4 % z počtu občanů podepsaných na petici.

Takže celkem nějakých 112,4 %. Z čehož pro mne vyplývá, že po odečtu 100% už není z čeho brát a taky není proč nad věcí dál hloubat. Kandidát je plajte, což by venkoncem v některých případech byla docela dobrá zpráva. Pro ty, kteří se znovu a znovu tvrdošjně do věci pokoušejí tahat matematiku, a tou argumentovat, uveďte příklad, který by snad mohl ty osvětenější přesvědčit. Zákon je určitou formou společenské dohody. V civilní oblasti je jejím ekvivalentem smlouva. V ní si zcela jistě mohu sjednat například kontrolu jakosti většího počtu dodaného zboží, postavenou na stejném principu. Tedy, že rozhoduje součet, v němž je jedním sčítancem procentuální vyjádření vadných prvků dodávky, kde 100% představuje určený počet kontrolovaného zboží (kontrolní vzorek) a sčítancem druhým procentuální vyjádření vadných prvků jiného kontrolního vzorku, kde už ale 100% představují všechny dodané výrobky. A z toho co mi vyjde (uvažte si prosím toho matematika, ať tak nevyvádí), budu dál vycházet jako z určujícího čísla. Když bude menší než 5, je dodávka v pořádku a když bude více, dodal jsem samý šmejd. Je to možná nevýhodné pro dodavatele, ale je to prostě smlouva.

Dokonce, i kdybychom si dohodli, že pro případ jakékoliv nejasnosti je rozhodující, jestli řidič nákladáku, který dodávku dovezl, váží více než osmdesát kilo nebo méně, je to možná, vzato striktně logicky či matematicky, blbost, ale protože jsme se tak dohodli a je to dohoda srozumitelná, tak smlouva platí. A asi v takovém případě nikdo nebude spekulovat o tom, co to je za hloupá pravidla, prostě proto, že mám právo si něco takového dohodnout, pokud seženu protistranu, která si to dohodne se mnou. Kromě matematiků zřejmě zákonem stanovený postup bude silně vadit některým kandidátům, protože díky němu může být odečteno více hlasů, než vůbec bylo kontrolováno, prostě proto, že v prvním vzorku byla velká chybovost a to se promítne do konečného odpočtu. V právu není nic neobvyklého, když si namísto prokazování reality vypomůže fikcí, že něco je, případně není. Pravidla byla pro všechny stejná a asi opravdu není možné kontrolovat všech 50 000, případně i více podpisů. Přijaté řešení má jednu nespornou výhodu.

Netváří se, že jeho smyslem je exaktní zjištění počtu chybných údajů a neskrývá, že počítá s prvkem náhody. Kandidát, který projde testem dvojí kontroly, může mít teoreticky údaje u všech dalších podpisů vadné. Anebo propadne kandidát, kterému odpočítají i podpisy, které vadné údaje nemají. Tudíž by neměli hrozit následné žaloby domáhající se nového přepočítání hlasů kandidátů, kteří prošli odůvodněné turzením, že nekontrolované podpisy mají vadné údaje. A je tedy pouze otázkou, jestli tento, tak trochu loterijní způsob kontroly, projde u soudů. Jestli ne, upřímně řečeno, nedokážu si představit výklad napadaného ustanovení, který by odstranil zmíněnou tvrdost, když jí zákon výslovně předepisuje a současně zachoval zákonem předepsaný mechanismus dvojí kontroly. A pokud by snad Ústavní soud chtěl zpochybnit ústavnost odpočítávacího mechanismu, budeme tak cirkat rok bez presidenta.

JUDr. Tomáš Sokol

MUŽ, KTERÝ MILOVAL SVOBODNÝ SVĚT- POKRAČOVÁNÍ

Níže uvedený článek jsme otiskli pod titulkem „ Muž, který miloval svobodný svět“ teprve nedávno. V čísle 26, dne 12. září 2012. Současně vyšel také v časopise Opavský rotarián a dne 8. září vyšel i na webu Lidových novin (Neviditelný pes). Jelikož má tento článek zajímavé pokračování, otiskujeme ho znovu a hned na jeho konci se dozvíte, jaké má pokračování.

Antonín Sum starší (20. 11. 1877 Městec Králové – 23. 12. 1947 Praha) patří k politikům, kteří již na počátku dvacátého století velice dobře pochopili, jak důležité a potřebné je z hlediska vývoje národního našeho stýkání s anglosaskou kulturou. Je mimo jiné příkladem toho, jak vzdělané politiky měla státní správa za první republiky. Po gymnazijních studiích v Litomyšli vystudoval Antonín Sum právo na Karlo-Ferdinandově univerzitě v Praze, ve studiích pokračoval později v Londýně a ve Washingtonu, když předmětem jeho zájmu byly mimo právních věd také vědy politické a ekonomické. Ještě před dovršením třicítky se v roce 1905 dal do služeb pražského magistrátu a jeho velice plodné mezinárodní aktivity ukončila až v roce 1914 první světová válka. Již v roce 1906 věnoval svou energii velice úspěšně české výstavě v Londýně a v září téhož roku byl spolu s pražským starostou JUDr. Karlem Grošem organizátorem návštěvy lorda-mayora města Londýna sira Thomase Vezezy Stronga v Praze. Londýnský starosta přijel v čele šedesáti šesti členné delegace a pražský magistrát uspořádal banket pro 280 osob. Antonín Sum byl o pět let později i spoluzakladatelem pražského Anglického klubu. Je poměrně málo známo, že nový československý stát měl v prvních letech své existence značné hospodářské potíže.

Zemědělská výroba se pohybovala na 60% předválečné úrovně a od hladovění mnohé děti zachránila v letech 1918-1920 známá Hooverova mise (American Relief Administration). Tu vedl budoucí americký prezident Herbert Hoover a spolupracovala s kvakerským hnutím při organizaci potravinové a zdravotní pomoci lidem postiženým válkou ve střední Evropě. Po vstupu Spojených států do války v dubnu 1917 totiž prezident Woodrow Wilson jmenoval Hoovera šéfem americké potravinové administrace. V Československu tuto pomoc centrálně organizoval JUDr. Antonín Sum. A tato pomoc hodně pomohla překonat počáteční těžkosti nového státu.

V té době byl doktor Sum již spolupracovníkem a přítelem právníka a diplomata Františka hraběte Lützowa (1849 - 1916; [na snímku vlevo](#)), jehož jméno bohužel vymizelo z povědomí našeho národa, což je značná škoda. Lützow byl sice rodák z Hamburku, ale v pozdějších letech spojil svůj život s pobytem v Žampachu. Byl nadšeným propagátorem české historie a kultury v Anglii a v Americe, byl i čestným předsedou Českého olympijského výboru ještě před 1. světovou válkou. Jestliže T. G. Masaryk mohl v roce 1915 pronést na Husových oslavách v Ženevě první zmínku o možném budoucím samostatném českém státě, bylo to také proto, že celou akci organizoval hrabě Lützow. Ten již v roce 1912 podnikl velké přednáškové turné po univerzitách a městech USA, v jehož rámci přednášel o české historii, literatuře a kultuře, vystoupil také v Kongresu s přednáškou na téma Mírová politika krále Jiřího z Poděbrad a byl několikrát přijat americkým prezidentem Williamem Taftem.

Vytvořil tak i vhodnou atmosféru pro pozdější jednání Masarykovo s prezidentem Woodrowem Wilsonem. Lützow knihy o české kultuře a literatuře také psal a mnohé z nich vyšly v Anglii, on sám o Komenském, Husovi a jiných osobnostech přednášel i v Oxfordu. Není tedy divu, že se Antonín Sum a hrabě Lützow spřátelili. Oba vlastenci viděli budoucnost Evropy i českého národa v úzké spolupráci s anglosaským světem. Hrabě

Lützow se samostatnosti českého státu nedočkal. Zemřel 13. ledna 1916 ve Švýcarsku a dr. Antonín Sum v roce 1923 uspořádal a vydal vzpomínkovou publikaci *Hrabě Lützow* s podtitulem Památce českého vlastence.

Když ministr zahraničí Rakouska-Uherska hrabě Gyuly Andrassy odpovídal na 14 bodů prezidenta USA Woodrowa Wilsona, v nichž byly vyjádřeny podmínky nutné k uzavření mírové dohody, byl text tzv. Andrassyho nóty, odeslané 27. října 1918 rakousko-uherskému vyslanci ve Stockholmu, zveřejněn o den později, 28. října 1918 na vývěsce pražské redakce Národní politiky. Text přeložený do češtiny a nadepsaný PŘÍMĚŘÍ a obsahující slova "práva Čechoslováků" doprovázený vyvěšením červenobílého praporu jedním z členů redakce vyvolal nebývalé sročení lidu a státní převrat byl na světě. Velice zvláštním jevem bylo to, že se v mnoha pražských oknech, ale i v oknech jiných českých měst, objevily podobizny amerického prezidenta Wilsona a budoucího prezidenta Masaryka. Kde lidé ty podobizny vzali, nevíme zcela přesně. Kde se vzalo ono povědomí sounáležitosti s anglosaským světem, to víme. Vznikalo i zásluhou takových lidí, jakými byli hrabě Lützow, Antonín Sum, rodina T. G. Masaryka, desítky našich vlivných krajanů v USA (kongresman dr. Sabbath, rodák ze Záblatí, Dr. Salaba Vojan, tajemník česko-amerického spolku, novinářka Kuchárová - Foxlleová a mnozí jiní).

V letech 1920 – 1922 pracoval JUDr. Antonín Sum na československém velvyslanectví ve Washingtonu ve funkci sociálního atašé. Zde navázal také na kontakty hraběte Lützova a spolu s našimi krajany organizoval nejrůznější akce, směřující k pomoci nově vzniklému státu. Poté pracoval šest let přímo na ministerstvu zahraničí, kde se věnoval sociálním otázkám a záležitostem týkající se spolupráce s emigrací. V té době pomáhal rozšíření

ČESKÁ REPUBLIKA

křesťanské organizace YMCA (*Young Men's Christian Association*) v Československu. Jedná se o světové křesťanské sdružení mladých lidí založené v Anglii roce 1844 (v Československu masově od roku 1921), které bylo po třiceti letech (v roce 1951) u nás zakázáno. Až v roce 1990 byla činnost YMCA u nás obnovena a dnes má téměř 5 000 členů.

Jen pro zajímavost - ve 20. letech YMCA otevřela první studentskou menzu v Praze, pořádala putovní protikuřácké a protialkoholní výstavy, propagovala sexuální výchovu, zavedla oslavu Svátku matek, organizovala Vánoční strom republiky v Olomouci. V roce 1930 měla 12 domů a působily v ní i některé autonomní svazy, např. Akademická YMCA (studentský odbor). V každé budově byla levná svobodárna, kavárna a jídelna, tělocvična, společenská a přednášková místnost a několik kluboven. Před 2. světovou válkou měla YMCA v Československu cca 20 000 členů, působilo v ní více než dvacet zájmových klubů.

V roce 1924 vydal JUDr. Sum knihu "Americký dělník", v níž zúročil své zkušenosti a poznatky z amerického diplomatického pobytu. V témže roce se podílel na vzniku prvního československého Rotary clubu v Praze a v roce 1925 se stal jeho prvním prezidentem. Iniciativu k založení Rotary v Praze vyvinul Fred Warren Teele, šéf první regionální kanceláře RI na území Evropy, která byla v roce 1923 otevřena v Zurichu. První RC v Evropě vznikl v Madridu (1920). Zakladatelé prvního RC se scházeli u Jana Masaryka a mimo to, že byl o nich informován prezident Masaryk, přicházeli i další zájemci o členství.

Schůzky organizoval právě dr. A. Sum a zkušeným rádcem jim všem byl český podnikatel žijící v USA František J. Vlček, sám člen RC v Clevelandu, kde úspěšně podnikal ve strojírenství. S JUDr. Sumem se poznal při jeho misi ve Washingtonu v letech 1920 - 1922. František J. Vlček, narozen 4. 1. 1871 v Budyni, se vyučil v rodné obci kovářem a jako mladík se vydal do USA. Brzy se vypracoval a v Clevelandu založil továrnu na výrobu nářadí – *The Vlček Tool Co.*

V roce 1928 byl dr. Sum jmenován generálním konzulem ve Vídni a od roku 1935 až do svého odchodu do důchodu v roce 1938 pracoval jako přednosta oddělení ministerstva zahraničí. V roce 1926 pomohl se vznikem prvního pražského anglického gymnázia a o rok později byl zvolen předsedou Svazu angloamerických klubů a společností v Československu. 23. prosince 1947 Antonín Sum odchází z tohoto světa. V té době nastupuje jeho syn JUDr. Antonín Sum mladší (1919 – 2006; [na snímku vlevo](#)) jako osobní tajemník ministra Jana Masaryka. Otec se ještě dočkal obnovy rotariánského hnutí, ale několik měsíců po jeho smrti byly RC zakázány znovu a jeho syn v roce 1949 zatčen, o rok později odsouzen na 22 let v procesu s Miladou Horákovou. Po propuštění z vězení v roce 1962 se živil jako kominík. Po roce 1989 se aktivně podílel na obnovení JUNÁKA, organizace YMCA a klubů Rotary.

NEČEKANÉ POKRAČOVÁNÍ

Když jsme zpracovávali výše uvedený článek o JUDr. Sumovi starším, strašně nás mrzelo, že postrádáme jeho fotografii. Prostě nikde není k dispozici. Ono se také v době první republiky zase tak moc nefotografovalo. Když mi bezprostředně po uveřejnění článku o Antonínu Sumovi st. přišel následující dopis:

Vážený pane Andrle,

byl jsem mile překvapen, když jsem našel v Neviditelném psu Váš článek „Muž, který miloval svobodný svět“ o Dr. A. Sumovi. Byl to totiž můj kmotr! Počátek úzkého vztahu našich rodin je ve Vídni, kde byl Dr. A. Sum od r. 1928 generálním konzulem.

Můj otec byl v té době ve Vídni ředitelem na českých školách spolku „Komenský“ (naposled ve Vídni XII, Erlgasse, což byla v té době jedna z nejmodernějších škol ve Vídni vůbec). Bohatý společenský život v rámci české menšiny zřejmě svedl naše rodiny dohromady, takže když jsem se v roce 1935 narodil, byl pan generální konzul požádán o kmotrovství... Další styky ve Vídni i později za války i po válce by vydaly na delší povídání/článek. V souvislosti s Vaším článkem „o kmotříčkovi“ mě velmi zajímá, především proč jste ten článek napsal, a proč právě teď – nenacházím souvislost s nějakým výročím.

Dál by mne zajímalo, kde jste získal takové množství podrobných údajů o jeho životě. Spoustu věcí jsem vůbec nevěděl a předpokládám, že ani moji rodiče. Byl bych Vám vděčný, když byste mi mohl odpovědět.

Váš článek postrádá fotografii mého kmotra, chtěl jsem Vám ji poslat. Třídím postupně starou korespondenci a fotografie, ale možná, že to znáte: jako na potvoru nemohu najít např. ani posmrtnou kresbu, kterou vytvořila jeho dcera zvaná Topka (studovala v té době v Paříži a po únoru se již nikdy do vlasti nevrátila), která byla součástí děkovního dopisu za kondolenci... Až zase „vyplave“ pošlu Vám ji.

Srdečně Vás zdravím,
RNDr. Ladislav Červinka, DrSc.
Praha-Libeň

Přiznám se, že jsem měl z tohoto dopisu nelíbenou radost. Pochopitelně, že jsem ihned odpověděl, vysvětlil a poprosil alespoň o nějaké foto. Panu doktoru Červinkovi ono třídění přece jen chvíli trvalo, vyměnili jsme si mezitím ještě několik vzájemných ujištění a informací.

Navíc jsme se domluvili, že se v Praze příští rok sejdem a nakonec přišla kýžená zásilka.

Na fotografii vlevo je dr. Antonín Sum starší v době druhé světové války, nebo těsně po ní.

*Na spodním snímku jsou manželé Marta a Antonín Sumovi v roce 1937 na Kolonádě v Karlových Varech. V popředí pak maminka doktora Ladislava Červinky. Ten napsal, že je to fotografie jaksi ze šťastnějších dob rodiny Sumovy. JUDr. Antonín Sum měl celkem tři děti. Dceru **Martu** (přezdívanou **Ťopka**), dále syna **Antonína**, tajemníka Jana Masaryka, který byl komunisty žalářován a systematicky pronásledován. O něm v onom původním článku. Dalším synem byl **Herbert Hoover**, jehož osudů ještě vzpomene.*

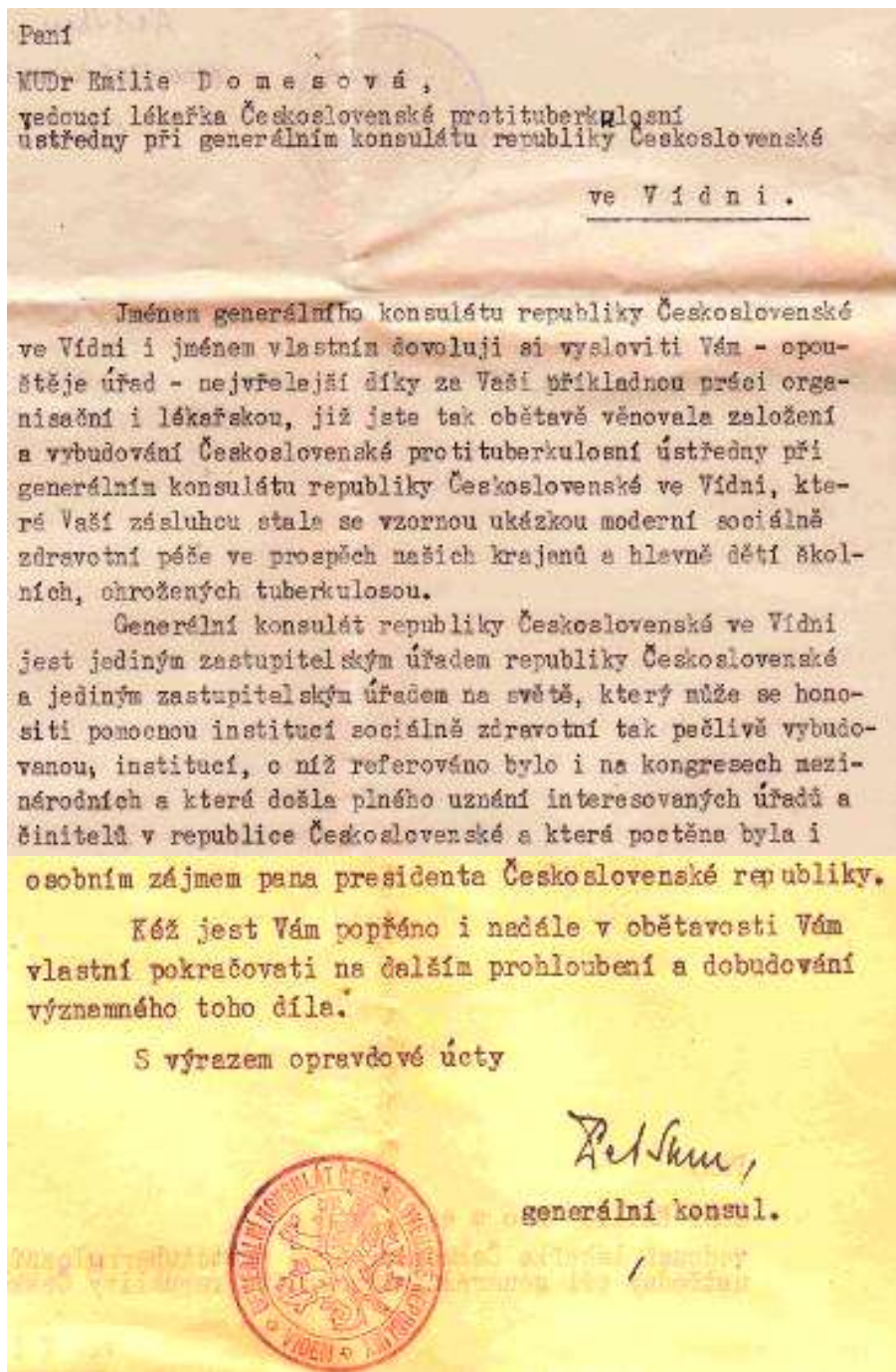

Na snímku vlevo manželka JUDr. Antonína Suma st. paní Marta Sumová v roce 1962. Na druhém snímku z roku 1968 pak se svým vnukem Herbertem, synem Herberta Hoovera Suma. Pan dr. Červinka k tomu píše:

Právě tuto její podobu si vybavuji, kdykoliv si na ni, na „tetu Martu“, jak jsme jí často říkali, vzpomenu. Byla výbornou kuchařkou, což jsme mohli ocenit s mým tátou, protože k nám často v době, kdy byla zavřená moje maminka, přinášela skvělá jídla, mezi nimiž hlavně vzpomínám na její skvělý kachní kaldoun.

A na dvou snímcích výše je vlevo dcera dr. Suma st. Marta, která získala v roce 1946 stipendium Uměleckoprůmyslové školy na francouzskou „Des Beaux Arts“. Zde na základě výborných výsledků získala stipendium od francouzské vlády ke studiu na vysoké škole „Des Arts Décorative“ v Paříži. Do Prahy se vrátila na krátkou návštěvu v prosinci 1947 na pohřeb svého tatínka a poté odjela a do Československa se již nikdy nevrátila, což rodina nesla dost těžce. *Na rubu této fotografie, píše dr. Červinka, která není bohužel datovaná, je text, který se sluší přepsat. Podle rukopisu byl napsán její maminkou, paní Martou. „Topa v ateliéru, za ní voliéra vlastní výroby, ve které párek papoušků miniaturních se dívá vlídně na Čukáka, zřejmě favorit.“*

Na snímku vpravo z roku 1966 je syn dr. Suma st. Herbert Hoover Sum, který drží v náručí Davida, nejstaršího syna dr. Červinky, protože se stal „ z rodinných a tradičních důvodů“ jeho kmotrem.

Herbert Hoover Sum získal druhé křestní jméno nejen tím, že se narodil v USA, kde v té době sdílela celá rodina Sumů otcovo diplomatické poslání, ale především proto, že jeho kmotrem byl americký prezident Herbert Hoover!

Tak si Amerika cenila JUDr. Suma. Syn Herberta Hoovera Suma, který je na předchozí stránce na fotografii s babičkou Martou, PharmDr. Herbert Sum, pracuje dnes jako přednosta jedné velké lékárny. Takže to je ve zkratce doplnění historie rodiny zakladatele prvního RC v Praze, JUDr. Antonína Suma. Vlevo uvedený dopis otiskujeme

především proto, že je na něm originální podpis JUDr. Antonína Suma st. Je datován dne 25. července 1935. V té době tento dopis poslal dr. Sum ještě jako generální konzul Československé republiky ve Vídni paní MUDr. Emilii Domesové, sestře maminky dr. Červinky. Z obsahu dopisu lze také usoudit, jaké zahraniční aktivity naše země v první polovině 20. století vyvíjela.

A snad ještě poznámka na závěr. V létě roku 1931 se ve Vídni konala celosvětová konference ROTARY. Zúčastnilo se jí celkem neuvěřitelných 4000 rotariánů a jejich hostů z 57 zemí světa. JUDr. Antonín Sum byl jedním z organizátorů tohoto úžasného setkání,

dokonce mu v jeho práci pomáhali i oba jeho synové Antonín a Herbert. Na snímku níže je pohled na účastníky konference, které do svého sídla Hofburgu (Dvorní hrad) pozval ke slavnostnímu přípitku a kulturnímu programu Jeho Excelence Spolkový prezident Rakouské republiky Wilhelm Miklas (1872-1956). */Na snímku vlevo/.*

Když si uvědomíme, že v roce 1925, v době svého vzniku, měl jediný klub v Československu, pražský Rotary club pouhých 34 členů, jsou další zprávy neuvěřitelné. Československá rotariánská delegace na tomto světovém shromáždění byla **čtvrtá nejpočetnější**. Nejvíce rotariánů přijelo z USA (1522), z Velké Británie (613) a pochopitelně z Rakouska (409). Z tehdejšího Československa se tohoto světového rotariánského setkání zúčastnilo celkem 266 rotariánů a jejich manželek,

případně dalších hostů. Z Německa přijelo 202 účastníků, z Francie 172. To samo o sobě dokládá, že rotariánská myšlenka se v naší zemi velice rychle zabydlovala a skutečně jsme v roce 1939 patřili k zemím s velmi početnou rotariánskou obcí. Hodně také našich zástupců zastávalo různé funkce v celosvětovém hnutí Rotary. Zásahu na tom všem má nesporně i JUDr. Antonín Sum, který v době vídeňského rotariánského setkání mohl hodně pomoci právě z pozice generálního konzula Československé republiky ve Vídni. Když se podíváte na tu úžasnou fotografii, na které jsou vlastně lidé, kteří již dávno odešli do jiného světa, a uvědomíte si, že oni v roce 1931 s nadšením debatovali o přátelství a světové spolupráci, nemůžete jinak, než jim vzdát úctu. Netušili, že za pouhé dva roky bude zahájen proces přípravy druhé hrůzné války světové. Netušili to ani přítomní němečtí rotariáni, jejichž spolčování Hitler brzy zakázal. Ani ti naši, kterým se stalo později totéž a to dokonce

v historicky krátké době dvakrát za sebou. Odkaz onoho vídeňského setkání se zračí na tvářích jeho účastníků. Jim jsme dlužni to, že budeme také o minulosti ROTARY referovat, vyprávět, a že budeme vyhledávat všechna její pozitiva. A k nim nesporně patří i činnost takových lidí jakými byli v souvislosti s naší zemí Jan Masaryk, František J. Vlček, Fred Teele, Chesley R. Perry, Antonín Sum a mnozí další.

Dobré a nutné by bylo třeba připomenout mnohé jiné, například i profesora MVDr. Františka Krále (1892-1980), který byl také účastníkem setkání ve Vídni [\(na snímku vlevo\)](#).

Rektor Veterinární a farmaceutické univerzity v Brně (1931-1933) byl prezidentem brněnského RC v letech 1938-1938 a guvernérem posledního předválečného československého distriktu v letech 1938-1939. Byl také prvním znovu zakládajícím guvernérem československého distriktu pro období 1946-1947. Po smrti jeho přítele, také rotariána, Jana Masaryka, emigroval v roce 1948 do USA, když poté řadu let vykonával v Pensylvánii velmi dobrou práci na poli veterinární medicíny i na poli rotariánském, a to až do roku 1980.

Marta Sumová nakreslila i posmrtný portrét svého otce. Ten rodina později použila k poděkování za projevy soustrasti nad úmrtím muže, který se velice zasloužil o tuto zemi.

Bohužel plebejci, kteří později obsadili místa excelentních diplomatů a pohříchu také místa jiná, potlačili a pošlapali s gusem mužiků památku mnoha, mezi jinými i památku tohoto velkého muže, mimo jiné zakladatele československého rotariánského hnutí. Střezme odkaz těch, kteří pochopili, že svět bude lepším pouze tím, že ho budou utvářet dobří a spolupracující lidé.

Petr Andrlé

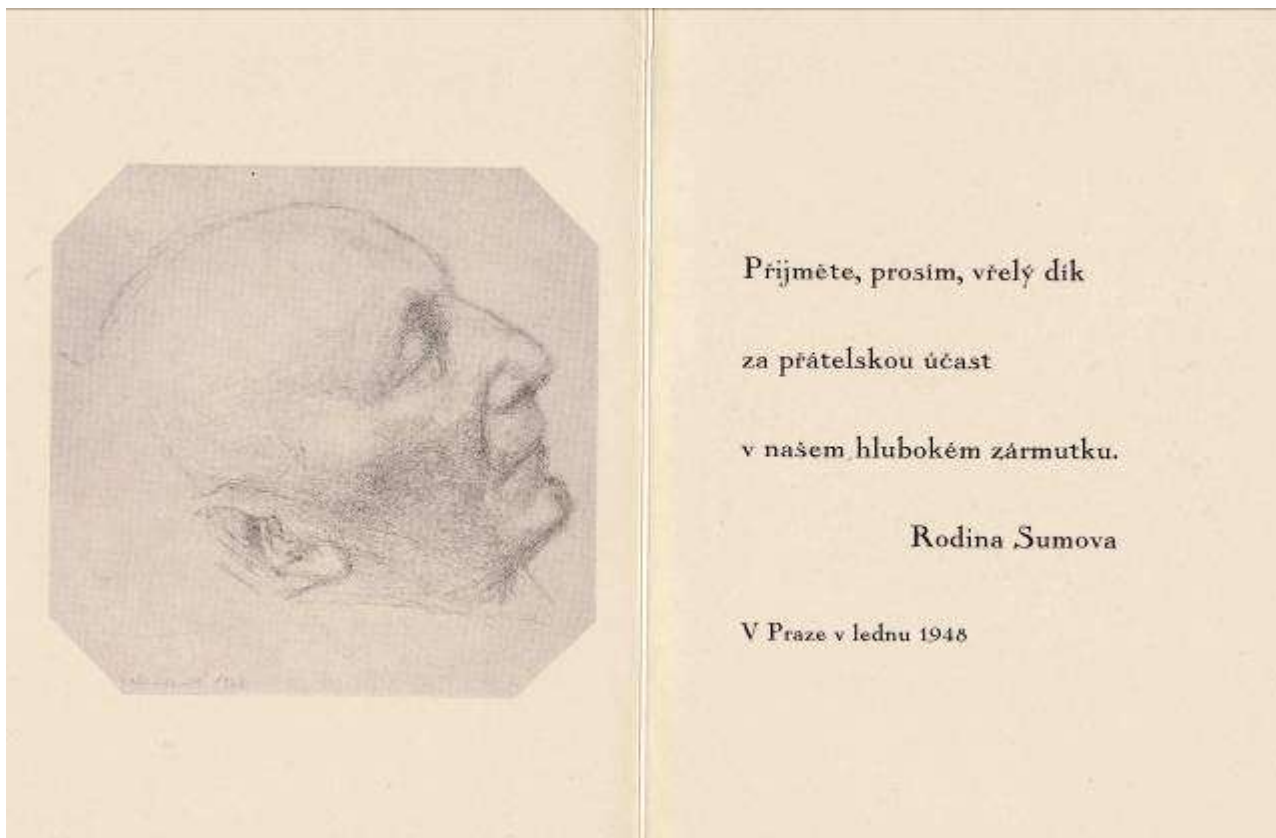

FOTO PRO DNEŠNÍ DEN

Čínský umělec Liu Boling (*1973) přezdívaný též jako „neviditelný muž“ proslul fotografiemi svých skrývaček, v angličtině zvaných camouflage workart a pro něž český ekvivalent neznáme, je-li vůbec jaký. Abyste Liu Bolinga na fotografii identifikovali, musíte ho docela hledat, nejvíc vám napoví boty dole. Nalíčí ho dva asistenti, což trvá několik hodin, poté stojí dokonale splývající s policemi do uzavření supermarketu. Nejúspěšnější je tehdy, když je jeho kamufláž tak dokonalá, že ho nikdo ze zákazníků mezi konzervami nerozpozná. Pro umění je to ctížádost dost neobvyklá.

PETROUŠKOVY PŘÍHODY (792)

Také jste se schovávali a zašívávali s knihami? Je to zajímavé, ale většina známých, jichž jsem se na to zeptal, přiznává, že se v dětství různě schovávali s knihou. Znáte to - tatínek přišel a nařídil zhasnout, protože je třeba spát. Zítra jdeš do školy. A člověku se chtělo číst. Tak

přišla ke cti baterka pod peřinou. Proč jsem se na tento druh čtení ptal? Ale debatovali jsme nedávno s přáteli o knihách, když tu jeden z nás prohlásil, že kupuje čím dál tím méně knih. Čím dál tím více mu je prý nahrazuje internet.

Je v tom možná kus pravdy. Dokonalé internetové vyhledávače (umíte-li položit vhodně otázku), člověku přinášejí informace jako na dlani a ještě z mnoha úhlů pohledu. V tomto směru nemohou s nimi na první pohled soutěžit sebelépe vybavené knihovny, i ty vědecké. Ale ve finále by jistě zatím vítězily knihovny. Není ten internet ještě zcela dokonalý.

Informací bude vždy více, než stačí pojmout. Často podrobuji ty vyhledávače různým zkouškám. Nevědí všechno, zdaleka ne. Včera jsem zadal několik otázek týkajících se dřeva z lešení, na němž se odehrávaly v roce 1620 popravy na Staroměstském náměstí. Dostal jsem stovky odpovědí o lešeních a popravištích, ale kde je dřevo z onoho památného lešení, svědka popravy oněch sedmadvaceti obětovaných mužů této země, internet nevěděl.

A přitom já to vím. Kousek od dnešní moderní jídelny pražské nemocnice Na Františku, jsou staré původní schody. Jedna jejich část je skutečně postavena z darovaného dřeva z onoho lešení. V roce 1620 získal do správy tento špitál mnišský žebavý řád milosrdných bratří z Valtic. Daroval jim tu nemocnici za jejich zásluhy sám císař Ferdinand II. Bratři by zřejmě ústav vedli ku prospěchu nemocných až dodnes, kdyby jim ho v roce 1950 nesebrali komunisté v rámci socializace zdravotnictví. Nu a členové řádu se tenkrát po roce 1620 při převzetí špitálu pustili do různých úprav a potřebovali dřevo. A právě tehdy jim město Praha věnovalo dřevo ze zmíněného popraviště. Tak na to internetový vyhledávač odpovědět neuměl.

A jak to vím já? Je to legrační, ale zjistil jsem to zcela náhodou - na internetu. Ovšem pod heslem Nemocnice Na Františku. Takže je tam všechno? Není třeba kupovat knihy? Ano i ne. Knihy je třeba mít a to v hojném počtu. Když totiž náhodou zpřetrhá sněhová bouře dráty elektrického vedení, není vám existence internetu nic platná. Nezbyvá pak, než zalézt pod peřinu. A k tomu mimo baterky potřebujete i knihu.

**Dnes má svátek SIMONA. Zítra, ve čtvrtek LUCIE. V pátek LÝDIE,
v sobotu RADANA, v neděli ALBÍNA, v pondělí DANIEL, v úterý
MILOSLAV a ve středu ESTER.
Nezapomeňte jim blahopřát.**

